

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **V. H., IČO X**
sídlem B. 770 /3, X L. n. B.
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Varmužou
sídlem Kozinova 2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2022, č. j. 15189-2/2022-900000-311,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Návrh žalobkyně na moderaci pokuty **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „CÚ“) rozhodnutím ze dne 4. 1. 2022, č. j. 627/2022-580000-12 uznal žalobkyni vinnou spácháním přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „ZoHH“), ve znění účinném do 30. 6. 2018, a dále dvou přestupků podle § 123 odst. 1 písm. b) téhož zákona, ve znění účinném do 23. 4. 2019. Těchto přestupků se měla žalobkyně dopustit tím, že v provozovně Herna

Shodu s prvopism potvrzuje M. Ch.

M+M v L. n. B. provozovala bez povolení hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 ZoHH, a to 1) prostřednictvím 3 ks technických herních zařízení (dále jen „THZ“) typu iStars a Diamond Level v období nejdříve od 26. 5. 2017 do 27. 3. 2018, 2) prostřednictvím 5 ks THZ Jewel a 2 ks THZ Hollywood Popcorn v období nejdříve od 29. 3. 2018 do 31. 7. 2018 a 3) prostřednictvím 5 ks THZ Jewel a 2 ks THZ Hollywood Popcorn v období nejdříve od 1. 8. 2018 do 18. 10. 2018, čímž vždy porušila zákaz stanovený v § 7 odst. 2 písm. b) ZoHH. CÚ uložil žalobkyni za uvedené přestupky pokutu ve výši 550 000 Kč a rozhodl o zabránění výše uvedených THZ včetně 4 přístupových klíčů a finanční hotovosti ve výši 22 505 Kč, přičemž konstatoval, že jejich vlastníkem se stává stát.

2. Odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí CÚ potvrdil.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i CÚ a eventuálně snížení nepřiměřeně vysoké pokuty. Soud stručně shrnuje žalobní body takto:

- a) Z provedeného dokazování nevyplývá, že by žalobkyně v předmětném období skutečně provozovala hazardní hry nebo se na jejich provozu aktivně podílela. Bylo prokázáno, že místo k provozování hazardních her v její provozovně pronajal provozovateli her, D. s. r. o. (dále jen „D.“), pan T. L. D., který dostával nájemné a zajišťoval finanční prostředky pro výplatu výher. Žalobkyně na provozování předmětných her neměla přímý ekonomický zájem. Ve spise není důkaz o tom, že by žalobkyně jednala se zástupci D. a přebírala od nich finanční plnění, a proto ji za provozovatele hazardní hry nelze považovat. Učinil-li CÚ závěr o tom, že žalobkyně vykonávala činnosti související s provozem her ze záznamů o podání vysvětlení, vycházel z nepřipustných důkazů.
- b) Správní orgány nesprávně posoudily otázku liberace ve vztahu k soutěžím iStars a Diamond level provozovaným do 28. 3. 2017, neboť žalobkyně při umístění THZ společnosti D. do daného prostoru vycházela z ujištění této společnosti, že soutěže iStars a Diamond level nepodléhají ZoHH, přičemž tato zase vycházela z praxe správních orgánů, jež při kontrolách v roce 2017 neshledaly ve vztahu k těmto hrám porušení ZOHH.
- c) Pokuta 550 000 Kč je zjevně nepřiměřená okolnostem i majetkové situaci žalobkyně a je pro ni likvidační. Argumentace horní hranicí pokuty (50 mil. Kč) je u drobných živnostníků absurdní. Hrubý příjem žalobkyně v letech 2018-2020 nedosahoval ani výše uložené pokuty a v roce 2021 dosáhl sotva poloviny její výše, přičemž její provozovna byla zčásti zavřená, takže veškeré finanční rezervy spotřebovala na svou obživu. Žalobkyně není schopna pokutu uhradit jednorázově, leda by prodala nemovitost, ve které bydlí se svou 80letou matkou, o kterou se stará, což po ní nelze žádat, a nebude ji zřejmě schopna ani splácet. Pokuta byla také žalobkyni uložena neodůvodněně vyšší než jiným subjektům za obdobný počet soutěží.
4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že rozhodoval o tzv. blanketním odvolání, které nebylo ani k výzvě CÚ doplněno. Detailnější zjišťování skutkového stavu by dle žalovaného mohlo vést k ustanovení dalších odpovědných subjektů, nic by však nezměnilo na závěru o odpovědnosti žalobkyně, v jejíž provozovně byla předmětná THZ provozována. Žalobkyně měla THZ ve své detenci, takže se mohla přesvědčit o tom, že se jedná o válcové hry, umožňovala hráčům na THZ hrát, obsluhovala hráče a z této situace finančně profitovala. Pojem „provozování hazardní hry“, vyložil žalovaný v souladu

s judikaturou NSS. V žalobě žalobkyně podle žalovaného potvrdila, že umístění THZ do své provozovny sama schvalovala a byla tedy reálně ve smluvním vztahu s D. bez ohledu na pana T. L. D. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po první kontrole opakovaně naplnila znaky téže skutkové podstaty, je její námitka vynaložení veškerého úsilí k zabránění protiprávního jednání účelová. Námitku likvidační výše pokuty neuplatnila žalobkyně v odvolání a v žalobě neoznačila důkazy k prokázání svých tvrzení. Závěrem žalovaný dodal, že v současnosti vede CÚ s žalobkyní další řízení o přestupcích, neboť bylo opět zjištěno v téže provozovně provozování hazardních her bez povolení, takže bez profitování z těchto her by žalobkyně jistě nevyvolávala protiprávní stav stále dokola.

C) Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání.

Provozování hazardních her

6. Krajský soud předně zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě nerozporovala, že hry, které bylo možné hrát na THZ, jichž se řízení o přestupku týkala (iStars, Diamond level, Hollywood Popcorn a Jewel), jsou hazardními hrami ve smyslu § 3 odst. 1 ZoHH. Žalobkyně nesouhlasí pouze se závěrem správních orgánů, že byla v posuzovaných obdobích tyto hry provozovala.
7. Podle § 123 odst. 1 písm. b) ZoHH *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.*
8. Podle § 7 odst. 2 písm. b) ZoHH *je zakázáno provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona.*
9. Podle § 5 ZoHH *provozováním hazardní hry se rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.*
10. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem CÚ, že žalobkyně umožnila umístit do kontrolované provozovny nepovolená THZ. Při výkladu § 5 ZoHH pak nejprve citoval důvodovou zprávu k uvedenému ustanovení, z níž dovodil, že pojem „provozování hazardní hry“ je poměrně široký, přičemž jeho primárním účelem je možnost podržet zákonné úpravě i osoby, jež se fakticky podílejí na provozu hazardních her, i kdyby nenaplnily znaky provozovatele ve formálním smyslu, a následně odkázal na četnou judikaturu správních soudů, které tento pojem opakovaně vykládaly. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně, stejně jako řada přestupců v judikaturou řešených případech, provozuje hostinskou činnost, přičemž v její provozovně byla umístěna THZ, která žalobkyně obsluhovala, a to včetně výplaty výher hráčům, a proto je třeba ji považovat za faktického provozovatele hazardní hry naplňujícího znaky skutkové podstaty § 123 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 a § 7 odst. 2 písm. b) ZoHH, bez něhož by k jejich provozování nemohlo dojít, neboť ve své provozovně provoz THZ zajišťovala. Skutečnost, že by mohl být formálně za provozovatele nelegálního hazardu označen též někdo další, označil

žalovaný za nerozhodnou, stejně jako podle něj nemůže zbavit žalobkyni odpovědnosti za provozování nelegálního hazardu existence jakékoli soukromoprávní smlouvy.

11. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně skutečně ani na výzvu CÚ nedoplnila jí podané blanketní odvolání, tudíž nelze žalovanému, který nečelil žádným odvolacím námitkám, vytýkat poměrně kusé zdůvodnění jeho závěrů. Podrobná skutková zjištění o tom, zda a v jaké podobě se žalobkyně účastnila provozování hazardních her na předmětných THZ, je však možné nalézt v rozhodnutí CÚ, které z hlediska soudního přezkumu tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80).
12. CÚ ve svém rozhodnutí uvedl, že ze smluv o nájmu zjistil, že si žalobkyně od 1. 1. 2017 pronajala 100 m² v provozovně Bar M+M od pana K. T. T. za nájemné 9 000 Kč měsíčně a téhož dne podnajala 20 m² téže provozovny panu T. L. D. za nájemné 17 000 Kč měsíčně, a dále, že následně pan T. L. D. třemi smlouvami o nájmu podnajal od 26. 5. 2017 společnosti D. 3 x 10 m² této provozovny (tj. celkem 30 m², ačkoli sám měl podnajatých jen 20 m²!) za účelem podnikatelské činnosti D. prostřednictvím internetových zařízení, a to za nájemné stanovené jako 35 % podíl z celkového výnosu z provozu všech internetových zařízení pro zobrazování databázových aplikací s odečtením DPH a srážkové daně z odměn nad 10 000 Kč, přičemž podkladem pro výpočet nájemného je měsíční vyhodnocení soutěže. Dále CÚ z doložených zmocnění zjistil, že D. zmocnila žalobkyni (a také pana T. L. D. a 3 brigádnice žalované) k předávání odměn účastníkům znalostní soutěže a k manipulaci s penězi pořadatele soutěže, přičemž CÚ zdůraznil, že tato zmocnění udělila žalobkyni a jejím zaměstnancům přímo D. a nikoli pan T. L. D., jak by vyplývalo z logiky smluv, a že samotné zmocnění odkazuje na smlouvy, které žalobkyně ani neuzavřela. O panu T. L. D. zjistil CÚ, že nemá oprávnění k provozování hostinské činnosti, své živnosti (manikúra, pedikúra, maloobchod a velkoobchod) provozuje v Brně a Ústí nad Labem, od provozovny žalobkyně nemá klíče a zaměstnanec žalobkyně, J. H., jej nezná. Z výpovědí zaměstnanců žalobkyně dále CÚ zjistil, že jak sama žalobkyně, tak její zaměstnanci běžně THZ obsluhovali, zapínali a vypínali je, vypláceli výhry z peněz zvláště uložených mimo tržbu baru, přebírali hotovost na výplatu výher od různých osob a po výhře THZ vynulovali za pomoci klíče, který obdrželi od žalobkyně, jež je do obsluhy THZ i zaučila. Dále CÚ zjistil, že kromě žalobkyně a jejích zaměstnanců neměl nikdo od předmětné provozovny klíče. Ze všech těchto zjištění pak CÚ učinil závěr, že to byla žalobkyně, kdo sama, či prostřednictvím svých zaměstnanců ve smyslu § 22 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), fakticky vykonávala činnosti související s provozováním THZ, přičemž k těmto činnostem byla žalobkyně zmocněna přímo D. Současně zjištění z těchto důkazů vyhodnotil CÚ tak, že obsahem nájemních a podnájemních vztahů nebyl ve vztahu k žalobkyni jen prostý nájem, tj. přenechání oprávnění užívat určitý prostor za úplatu na sjednanou dobu druhé smluvní straně (nájemci), ale že se jedná o smlouvy smíšené, jejichž obsahem je vedle nájmu i aktivní uskutečňování dalších plnění s nájmem se obvykle nepojících (manipulace s penězi z THZ, vyplácení odměn hráčům, nulování THZ). Zhodnocením všech uvedených zjištění učinil CÚ závěr, že je vysoce nepravděpodobné, že předmětná THZ provozoval právě T. L. D., a naopak vše svědčí pro závěr, že smlouvy uzavřené mezi D. a panem T. L. D. jsou toliko formální a jejich účelem bylo jen prostřednictvím řetězení smluv zneprůhlednit a ztížit vyhledání skutečného organizátora provozování THZ.

13. Podle CÚ je zřejmé, že žalobkyně vlastní aktivní činností nezbytnou pro řádný provoz THZ, z níž jí plynul příjem v podobě pevné částky prezentované jako nájemné za podnájem prostor panu T. L. D., nadto ve výši podstatně převyšující nájemné za pětikrát větší prostory, prováděla činnosti, které má na mysli § 5 ZoHH. Zdůraznil přitom, že pro tento závěr je zcela nerozhodné, zda a kým konkrétně byli žalobkyně a její zaměstnanci k nakládání s finančními prostředky pro hry zmocněni. Z rozložení práv a povinností podle CÚ plyne, že účelem smluv nebylo pouhé přenechání části nebytových prostor k užívání, ale de facto dohoda na společném provozování THZ za účelem dosažení zisku generovaného touto činností. Žalobkyni plynul příjem v pevné částce bez ohledu na návštěvnost provozovny, byť jí hrozilo, že v případě nízké návštěvnosti, kdy se „nájem“ přestane vyplácet, může dojít k vypovězení smlouvy ze strany nájemce, z čehož lze dle CÚ odvodit zájem žalobkyně na generování zisku z provozu THZ, neboť by jinak přišla o víceméně jistý a vysoký měsíční příjem.
14. Krajský soud uvádí, že veškeré výše shrnuté závěry CÚ odpovídají obsahu správního spisu a jejich hodnocení je výsledkem logického myšlenkového procesu. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem CÚ, že výše popsané činnosti žalobkyně naplňují pojem „provozování hazardní hry“ vymezený v § 5 ZoHH. Žalobkyně měla přímý ekonomický zájem na provozování hazardních her a vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro jejich provozování ve smyslu ustálené judikatury (viz zejména rozsudky NSS ze dne 9. 6. 2022, č. j. 1 As 48/2021-24 a ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38 a judikatura v nich uvedená). CÚ správně uzavřel, že obsah nájemní smlouvy i jejího faktického plnění sahal daleko za rámec prostého nájmu, který je běžně chápán jako převážně pasivní činnost a který byl v posuzovaném případě vlastně jen prostředkem k dosažení cíle v podobě zisku z hazardních her, nikoli cílem samotným. Taktéž souhlasí krajský soud se závěrem CÚ, že provoz předmětných THZ byl přímo závislý na žalobkyní ovládaném provozu předmětného baru (klíče od provozovny měli jen žalobkyně a její zaměstnanci) a že bez aktivní činnosti žalobkyně by provoz předmětných THZ nebyl vůbec možný, neboť tato sama nebo prostřednictvím svých zaměstnanců vyplácela výhry, tj. realizovala činnost výslovně uvedenou v demonstračním výčtu činností spadajících pod pojem „provozování hazardní hry“ podle výše citovaného § 5 ZoHH, nulovala počítadla a také THZ zpřístupňovala hráčům v rámci otevírací doby baru, což vše spadá do „činností organizačního charakteru souvisejících se zajištěním vlastního provozu hazardní hry“ ve smyslu § 5 ZoHH, přičemž všechny tyto činnosti dělala žalobkyně v rámci svého podnikání, tj. za účelem dosažení zisku, který byl pro ni představován pravidelným podnájemným ve výši 17 000 Kč.
15. CÚ podle krajského soudu zcela logicky uzavřel, že bez provozování THZ by nebylo důvodu pro jejich umístění v provozovně žalobkyně a v důsledku toho ani věcného důvodu pro pravidelné měsíční platby nájemného v její prospěch. Žalobkyně měla přímý finanční zájem na tom, aby došlo k uskutečňování hazardních her (provozu THZ), neboť čím menší zisk by tato THZ generovala, tím menší výnos by obdržel pan T. L. D., což by mohlo ve výsledku vést i k ukončení nájemní smlouvy uzavřené mezi ní a panem T. L. D. a tím i ke ztrátě příjmu žalobkyně. Na ní záleželo, zda ke generování zisku z THZ dojde, neboť rozhodovala o tom, zda a kdy provozovnu otevře, zda THZ zpřístupní (zapne) a vyplatí hráči případnou výhru.
16. Správný je též závěr CÚ, zopakovaný následně i žalovaným, že žalobkyni nezabavuje odpovědnosti za přestupky ani to, že THZ provozovala společně či ve spolupráci s dalším subjektem, který mohl hrát při provozu THZ i dominantní roli, či to, že žalobkyně není

vlastníkem ani přímým nájemcem THZ, neboť opačný závěr by připouštěl neschopnost potírat nelegální hazard v důsledku existence nekonečného řetězce smluv přenášejících odpovědnost z jednoho subjektu na druhý.

17. Zdůraznila-li žalobkyně v žalobě, že své původní prohlášení v námitkách proti zadržení předmětných THZ o tom, že jí nájemné vyplácí (a nevznikne-li zisk, pak nevyplácí) přímo D. a nikoli pan T. L. D., následně popřela s vysvětlením, že šlo o nesprávnou informaci, kterou podala svému zmocněnci, uvádí krajský soud, že CÚ si byl tohoto popření vědom, neboť jej na str. 29 svého rozhodnutí zmínil. Toto později popřené prohlášení žalobkyně však zjevně nebylo stěžejním argumentem pro závěr CÚ o přímém finančním zájmu žalobkyně na provozování předmětných THZ.
18. Odkazy žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019-38 a rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 3. 2020, č. j. 25 Af 26/2019-51 a 25 Af 38/2019-50 jsou nepřipadné, neboť ve všech těchto věcech se soudy nezabývaly delikt ní odpovědností, nýbrž otázkou, komu svědčí aktivní legitimace k podání námitek proti opatření o zadržení věci podle § 121 odst. 3 ZoHH (což již žalobkyni sdělil CÚ na str. 33 jeho rozhodnutí). V odst. 13 a 14 zmíněného rozsudku NSS, jichž se žalobkyně výslovně dovolávala, nicméně NSS při odlišování práv tzv. dozorované a povinné osoby uvedl: „V dané věci stěžovatelka tvrdí, že pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost užívala zadržené věci právě tím způsobem, který by bylo možné za provozování označit. Pokud tedy krajský soud uzavřel, že stěžovatelce, jako dozorované osobě svědčilo právo na podání námitek proti opatření žalovaného podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách, je takové hodnocení zjevně souladné s názorem stěžovatelky, neboť ta před krajským soudem tvrdila skutečnosti, z nichž uvedený závěr přímo vyplývá. Tento závěr nemůže změnit ani to, že podle závěrů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, lze za provozovatele hazardní hry z hlediska správní odpovědnosti označit i další osobu, která vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jejích provozovnách, zajišťovala zevní údržbu technických zařízení a jejíž zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení; která měla též přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení a která tedy vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení, bez nichž by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné.“ Nezbyvá tedy než konstatovat, že závěr správních orgánů v posuzované věci o tom, že žalobkyně výkonem výše popsanych činností bezprostředně souvisejících s THZ umístěnými v její provozovně provozovala hazardní hry ve smyslu § 5 ZoHH, je zcela v souladu s uvedeným rozsudkem.
19. Tvrzení žalobkyně, že CÚ zatížil řízení podstatnou procesní vadou, neboť činil nepřipustně skutková zjištění o činnostech souvisejících s provozem předmětných THZ, které žalobkyně sama či prostřednictvím svých zaměstnanců aktivně prováděla, jen z vysvětlení podaných podle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyvrací protokoly o ústních jednáních, které jsou součástí správního spisu – viz protokol ze dne 31. 7. 2019, č. j. 75492/2019-580000-12, zachycující výpověď svědka J. H. (žalobkyně se z jednání omluvila), a protokol ze dne 6. 8. 2020, č. j. 71836/2020-580000-12, zachycující výpověď svědkyň M. P. a M. E., které byly vyslechnuty dokonce za přítomnosti zástupce žalobkyně. I toto již ostatně žalobkyni sdělil CÚ na str. 33 jeho rozhodnutí.
20. Žalobní bod a) je tudíž nedůvodný.
21. K žalobkyni navrhovanému vyžádání příjmových dokladů vystavených na pana T. L. D. (zadržených celní správou při domovní prohlídce u D. v roce 2017) k prokázání, že nájem

za prostory obdržel od D. pan T. L. D. a nikoli žalobkyně, krajský soud nepřistoupil ze zcela shodného důvodu jako CÚ, který v druhém odstavci na str. 33 svého rozhodnutí k těmto důkazním návrhům uvedl, že činnosti ve smyslu § 5 ZOHH prováděla žalobkyně a její zaměstnanci, nikoli pan T. L. D., kterého svědci vůbec neznali a dle sdělení odboru cizinecké policie žije a pracuje v Chebu, a dále dodal, že žalobkyní navrhované doklady nejsou pro projednávanou věc podstatné, neboť CÚ „*nezpochybňuje, že obviněná mohla provozovat hazardní hry též ve spolupráci s jiným subjektem, pravděpodobně D. s.r.o. a případně též i T. L. D., jejich delikt ní odpovědnost však nijak nezabavuje delikt ní odpovědnosti obviněnou*“.

Liberace

22. Podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích *právníká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*
23. Podle § 23 odst. 1 téhož zákona se na odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek *použijí obdobně ustanovení § 20 a 21, s výjimkou § 20 odst. 1 a 2 a odst. 4 písm. a) a b).*
24. Liberační důvody jsou určeny pro aplikaci pouze ve výjimečných případech, jelikož představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti. Jsou nástrojem, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Podmiňuje-li zákon liberaci „úsilím“, je třeba vyjít z toho, že se má jednat o aktivní činnost směřující k zabránění porušení zákona. Zda obviněný z přestupku vynaložil veškeré úsilí, je nutno hodnotit objektivně, přičemž břemeno tvrzení a důkazní o existenci liberačního důvodu nese obviněný sám (srov. § 21 In: Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, 700 s.).
25. Žalobkyně se v řízení před CÚ liberace domáhala, a to ve vztahu k prvnímu skutku, přičemž za liberační důvod označila své legitimní očekávání v dodržení správní praxe celní správy, jež dle tvrzení žalobkyně při kontrolách v roce 2017 v různých provozovnách, v nichž se nacházela THZ umožňující hrát hry iStars a Diamond level, konstatovala, že ZOHH nebyl porušen, a ponechávala tato zařízení v provozovnách, čímž podle žalobkyně konkludentně deklarovala souladnost těchto THZ s ZOHH. Tento závěr měl být dle žalobkyně obecně známý a jí byl též znám zprostředkovaně od společnosti D., takže z něj legitimně vycházela. Následné zadržení těchto THZ tak bylo zvratem v zavedené správní praxi.
26. CÚ se touto námitkou zabýval na str. 37 až 39 svého rozhodnutí, kde podrobně analyzoval obsah žalobkyní přeložených protokolů o kontrolách Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 13. 3. 2017 a ze dne 29. 5. 2017, Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 18. 5. 2017 a vyrozumění Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 28. 4. 2017, načež dospěl k závěru, že z žádného z uvedených dokumentů nelze dovodit, že by se celní správa v uvedených případech povahou her iStars a Diamond level zabývala. Některé kontroly byly totiž zaměřeny na kontrolu povolení k jiným hrám a ani závěr těch kontrol, jejichž předmět byl široce vymezen jako dodržování ZoHH, o tom, že nebylo porušení ZoHH shledáno, nelze dle CÚ interpretovat jako aprobaci TZH iStars a Diamonds level celními úřady, neboť průběh a princip těchto her nebyl kontrolován. Nadto CÚ odkázal na závěr rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 95/2016-31, že nezačínání sankčního řízení s jiným subjektem, byť za srovnatelných okolností, nemůže vzbuzovat legitimní očekávání obviněného, že ani v jeho případě nebude sankční řízení zahájeno. Rovněž CÚ zmínil závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 10. 2021, č. j. 31 Af 32/2020-140, který zamítl obsahově totožnou námitku žalobce zastoupeného týmž zástupcem s odůvodněním, že spoléhání se na vyjádření jiné osoby (nadto mající na provozování THZ finanční zájem)

o „nehazardní“ povaze určité hry nelze považovat za „vynaložení veškerého úsilí k zabránění spáchání přestupku“, neboť chybí jakékoli aktivní jednání přestupce. Žalobkyně se podle CÚ mohla obrátit s dotazem na povahu daných her na celní úřad nebo ministerstvo financí, jakožto orgány dozoru, obzvláště měla-li dle vlastních tvrzení informace o probíhajících kontrolách celní správy stran těchto THZ. Přístup žalobkyně naopak CÚ hodnotil jako lehkovážný, neboť poté, co jí byla zadržena THZ iStars a Diamond Level, nechala si do provozovny umístit THZ Jewel a Hollywood Popcorn fungující na podobných principech. Rovněž CÚ uvedl, že mohla žalobkyně již před rokem 2017 zjistit z článků zveřejněných na webu ministerstva financí, že tzv. kvízomaty obecně mohou být hazardní hrou, a nalézt na internetu i řadu článků týkajících se pochybností o tom, že THZ iStars mohou být hazardní hrou. CÚ tudíž uzavřel, že pokud by si žalobkyně skutečně zjišťovala informace, dospěla by přinejmenším k pochybnosti o legálnosti jí provozovaných THZ, přičemž jí namítané protokoly o kontrolách by měly její pochybnosti ještě podpořit. Závěrem CÚ uvedl, že vágní informace o tom, že celní správa provádí kontroly THZ na území celé ČR a porušení zákona o hazardních hrách neshledá nebo že ponechává THZ v jiných provozovnách, není konkrétním tvrzením, nýbrž jen indicií z doslechu, s níž měla žalobkyně dále pracovat, a tudíž nevyhověl jejímu návrhu na vyžádání si všech protokolů o kontrolách provedených celní správou k THZ iStars a Diamond Level v roce 2017 a předložení protokolů o kontrolách provedených v tomto období CÚ. Zdůraznil, že dle judikatury NSS nese břemeno tvrzení a důkazní ohledně existence liberačního důvodu obviněný z přestupku, přičemž jeho nedostatečné informace nelze zhojovat tím, že CÚ bude přinášet důkazy o vlastní kontrolní činnosti, z nichž teprve bude obviněná vyvozovat svá tvrzení.

27. Krajský soud se s argumentací CÚ zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ni odkazuje. Dodává pouze, že NSS v odst. 54 až 56 rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 335/2021-67, jímž zamítl kasační stížnost proti CÚ zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Brně, uvedl:

„[54] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že spolehnutí se na vyjádření společnosti D. s.r.o., že předmětné soutěže nepodléhají regulaci zákona o hazardních hrách, nemůže být ani potencionálně okolností vylučující odpovědnost žalobce (stěžovatele) za přestupkové jednání. Uvedená společnost nejenže ani není žádnou nezávislou autoritou v oblasti hazardních her, ale její vyjádření navíc mohou být účelově zkreslená, neboť na umístění daných zařízení v provozovně stěžovatele má ekonomický zájem.

[55] Dále je nutno odmítnout tvrzení stěžovatele, že „celní orgány vydaly v rámci kontrol v roce 2017 stanovisko, že zařízení iStars a Diamond Level zákon o hazardních hrách neporušují“. Ve shodě s krajským soudem kasační soud uvádí, že v rámci provedených kontrol sice celní orgány ve vztahu k zařízením iStars a Diamond Level neshledaly pochybení, z vyhotovených protokolů o kontrole však nikterak neplyne, že by kontrolní orgán prováděl cílenou kontrolu zařízení Diamond Level a iStars. Z protokolu o kontrole provedené v únoru 2017 naopak vyplývá, že celní orgán se zaměřil na herní zařízení SUPER GAME (QUIZ GAME), na němž provedl kontrolní hru a následně pojal možné podezření na porušení § 7 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Argumentace stěžovatele je nadto zjevně neudržitelná, neboť analogicky by se mohl například domnívat, že pokud policejní orgán při namátkové dechové kontrole nezjistí „chybějící lékárníčku“, není její absence ve vozidle v rozporu s právními předpisy. Těžko navíc stěžovatel mohl od protokolů o provedení kontroly vyhotovených v březnu a květnu 2017 odvíjet svou dobrou víru při umísťování herních zařízení Diamond Level a iStars do svých provozoven již v únoru 2017 (obdobně pak výsledky kontrol celních orgánů, kterými stěžovatel ani nedisponuje a

kteřé navrhuje vyžádat a provést jako důkaz). Nemohlo mu tedy na základě výsledků těchto kontrol vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že provozování posuzovaných technických zařízení je v souladu se zákonem.

[56] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že stěžovatelem uvedené skutečnosti (například stran vyjádření společnosti D. s.r.o.) jej nemohou zbavit odpovědnosti za vytýkané porušení právních předpisů. Správní orgány jej shledaly vinným z přestupku podle § 7 odst. 2 zákona o hazardních hrách, tedy že provozoval hazardní hry bez příslušného povolení. Rozhodnou skutečnost, že stěžovatel je provozovatelem hazardních her, kasační soud považuje za prokázanou (k tomu viz rozsudek ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018; 3855/2019 Sb. NSS) a mezi stranami nadto nespornou. Stěžovatel je tedy odpovědný za uvedený přestupek a námitku liberace je proto třeba odmítnout jako nedůvodnou.

28. Jelikož se tyto závěry týkaly přímo vyjádření společnosti D. a protokolů Celního úřadu pro Jihomoravský kraj, na které žalobkyně v žalobě poukazuje, jsou na posuzovaný případ bezezbytku aplikovatelné. Námitku žalobkyně, že jsou citované závěry v rozporu s nálezem ÚS ze dne 15. 6. 2020, sp. zn. III. ÚS 2707/18, hodnotí krajský soud jako zcela nedůvodnou. ÚS v tomto nálezu uvedl, že „osvědčí-li státní orgán při výkonu veřejné moci určité skutečnosti, vyvolá dobrou víru v jejich správnost a v samotný veřejnoprávní akt, aby následně jednotlivce sankcionoval za to, že tyto skutečnosti mocenským aktem aprobované jsou nesprávné“, což jsou však závěry pro posuzovanou věc zcela nepoužitelné, neboť THZ iStars ani Diamond Level nebyly předmětem kontrolních prohlídek, jimiž žalobkyně argumentuje, a celní správa žádné osvědčení o tom, že by se v daných případech nejednalo o hazardní hry, nevydala. Dobrá víra ve správnost osvědčení správního orgánu tak neměla u žalobkyně z čeho vzejít.
29. Nad rámec NSS hodnocených protokolů Celního úřadu pro Jihomoravský kraj předložila žalobkyně krajskému soudu protokol Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 18. 5. 2017, č. j. 16991-17/2017-600000-61, který ale již předložila CÚ a ten jeho obsah hodnotil způsobem, s nímž se krajský soud ztotožňuje. Z jeho obsahu totiž vyplývá, že kontrola byla zaměřena pouze na 2 ks THZ SUPER GAME (QUIZ GAME), na kterých byla provedena kontrolní hra a ve vztahu k těmto THZ bylo shledáno podezření z porušení § 7 odst. 2 písm. b) ZoHH. O THZ iStars ani Diamond Level celní úřad nekonstatoval ničeho, a tudíž je způsobilost tohoto protokolu založit dobrou víru žalobkyně zcela vyloučena.
30. Žalobní bod b) je tudíž také nedůvodný.
31. Návrhu žalobkyně na vyžádání a provedení důkazů dalšími protokoly o kontrolách ohledně dodržování ZoHH z roku 2017, při kterých byla zjištěna zařízení iStars a Diamond Level, soud nevyhověl, neboť žalobkyně nevysvětlila, jak by jí mohlo vzniknout legitimní očekávání z výsledků kontrol, o nichž ani nevěděla. Bylo by proto zcela neúčelné, aby existenci takových závěrů zjišťoval za žalobkyni krajský soud.

Výše pokuty

32. Ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, které lze podrobit soudnímu přezkoumání jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu vstupovat do role správního orgánu a položit na místo správního uvážení soudcovské a rozhodovat, jaká pokuta by měla být uložena, to by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek NSS

ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS). V usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, rozšířený senát NSS uvedl, že „*při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.*“ Pro hodnocení prosté přiměřenosti správními soudy však není při posuzování zákonnosti uložené sankce prostor.

33. V posuzované věci uložil CÚ žalobkyni pokutu ve výši 550 tis. Kč, tj. v zákonném rozpětí, neboť podle § 123 odst. 7 ZoHH 2019 lze za přestupek podle § 123 odst. 1 písm. b) téhož zákona uložit pokutu do 50 mil. Kč. Uložená výše pokuty odpovídá 1,1 % maximální zákonné sazby, přičemž na pravdivém konstatování CÚ, že byla pokuta uložena na samé spodní hranici, neshledává krajský soud na rozdíl od žalobkyně nic absurdního.
34. CÚ se odůvodnění výše ukládané pokuty věnoval mimořádně podrobně na str. 40-47 svého rozhodnutí a zabýval se přitom všemi kritérii, která mu § 37 zákona o přestupcích pro určení druhu a výměry přiměřeného trestu ukládá zohlednit. Žalovaný pak s ohledem na absenci konkrétních odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že se s hodnocením CÚ ztotožňuje a shrnul, že je žalobkyně trestána za velmi závažné protiprávní jednání, přičemž svůj přístup k věci projevila tím, že po odstranění závadného stavu své jednání zopakovala, a to dokonce dvakrát, což nasvědčuje tomu, že provozování hazardních her bylo pro žalobkyni natolik lukrativní, že jí nezabránilo riskovat další odhalení a hrozící vysokou sankci. Dále uvedl, že tvrzený likvidační účinek žalobkyně nedoložila relevantními podklady, a připomněl, že podle rozsudku NSS ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, je pro hodnocení přiměřenosti sankce a jejího likvidačního účinku relevantní také možnost požádat o posečkání s úhradou pokuty či o její rozložení do splátek, což v posuzovaném případě platí.
35. Ve světle uvedených judikатурních závěrů se soud zaměřil na posouzení, zda CÚ při stanovení výše pokuty vybočil ze zákonných mezí. Neshledal přitom, že by CÚ neměl dostatečné podklady pro své úvahy o výši pokuty, že by jeho hodnocení podkladů bylo zjevně nesprávné, nebo že by jeho úvahy nebyly logicky konsekvantní. CÚ, resp. žalovaný hodnotili především míru porušení zákonem chráněných zájmů (a to jako velmi závažnou, vzhledem k tomu, že v důsledku jednání žalobkyně došlo k provozování hazardních her na 17 zařízeních, která nebyla státem povolena) a v mezích dokladů jemu přístupných se zabýval i majetkovými poměry žalobkyně. Ostatně už sama skutečnost, že pokuta byla uložena při spodní hranici zákonné sazby, vypovídá o tom, že správní orgány nijak nevybočily z mezí správního uvážení ani jej nijak nezneužily.
36. Žalobkyně v žalobě namítla pouze to, že je pokuta zjevně nepřiměřená okolnostem věci a její majetkové situaci a že byla uložena v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.
37. „Okolnost věci“, již by měla být pokuta nepřiměřená, ale žalobkyně v žalobě výslovně neoznačila. Pouze v obecné rovině namítla, že stanovení pokuty ve výši 550 tis. Kč malému podnikateli zasaženému opatřeními proti Covidu je mimo realitu podnikání v ČR a že CÚ o poměrech drobných podnikatelů zjevně vůbec nic neví. Takto obecně formulovanou námitku ale nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod. Krajský soud proto jen obecně uvádí, že nástrojem k individualizaci ukládané pokuty je povinnost správního orgánu přihlídnout při stanovení její výše k osobním a majetkovým poměrům přestupce, což CÚ

v případě žalobkyně poctivě provedl, přičemž právě nepříznivá majetková situace žalobkyně spolu s nepříznivými dopady pandemie onemocnění Covid-19 na oblast pohostinství, v níž žalobkyně podniká, byly okolnosti, které CÚ vedly (viz str. 43 jeho rozhodnutí) k výraznému snížení pokuty, než o jaké CÚ zprvu s ohledem na závažnost jednání žalobkyně, jeho intenzitu, rozsah porušení zákonem chráněných zájmů a běžnou praxi celních úřadů uvažoval.

38. Při posuzování osobních a majetkových poměrů žalobkyně vychází správní orgán z údajů doložených obviněným, jakož i z údajů, které vyplynuly z průběhu správního řízení. Za likvidační je přitom třeba podle konstantní judikatury považovat takovou sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.
39. CÚ při posuzování situace žalobkyně popsaným způsobem postupoval. Vycházel nejen z tvrzení žalobkyně a jí předložených daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2018-2020, z nichž vyplynuly poměrně nízké zdaňované příjmy žalobkyně, ale i z vlastních zjištění o tom, že žalobkyně je vlastníkem velkého rodinného domu se zahradou, který není zatížen žádným věcným ani závazkovým právem, a dále je vlastníkem dvou automobilů, nemá žádnou vyživovací povinnost, závazky, nepobírá žádné dávky a ze strany ČSSZ jí nejsou prováděny žádné srážky. Uzavřel proto, že žalobkyně je schopna si finanční prostředky na její zaplacení obstarat (půjčkou, prodejem movitých věcí či příjmem z pronájmu), aniž by došlo k její likvidaci či existenčním potížím, neboť půjčka finančních prostředků v řádu statisíců pro drobného podnikatele (i pro běžnou fyzickou osobu) není nic neobvyklého, přičemž její splácení po jistou je sice nepříjemné a omezující (což je podstata trestu), nikoli však likvidační. Dále CÚ uvedl, že s ohledem na vysokou závažnost spáchaných přestupků a rozsah porušení právem chráněných zájmů nenachází prostor pro ještě výraznější snížení pokuty. Rovněž CÚ upozornil na možnost žalobkyně požádat o plnění ve splátkách, čímž lze případné nežádoucí účinky sankce ještě snížit.
40. Z uvedeného shrnutí je zřejmé, že se CÚ osobními a majetkovými poměry žalobkyně řádně zabýval. Jeho posouzení nemá krajský soud co vytknout a zcela souhlasí s CÚ, že jím uložená sankce ve výši 550 tis. Kč je s ohledem na osobní a majetkové poměry a okolnosti případu způsobilá plnit svou preventivně-represivní funkci, neboť je pro žalobkyni sice citelným zásahem do její majetkové sféry, nikoliv však zásahem likvidačním. V podobnostech soud odkazuje na rozhodnutí CÚ.
41. Pokud žalobkyně v žalobě znovu tvrdila, že má pro ni uložená sankce likvidační účinek, je třeba zdůraznit, že břemeno tvrzení i břemeno důkazní stran likvidačního účinku pokuty tíží právě žalobkyni, která ale soudu nepředložila takové důkazy, z nichž by bylo možno získat ucelený přehled o její finanční situaci. Žalobkyně uvedla pouze to, že její hrubé příjmy v letech 2018-2021 nedosahovaly výše uložené pokuty, přičemž v roce 2021 byla její provozovna zčásti zavřená a veškeré finanční rezervy tak spotřebovala na svou obživu. Dále uvedla, že nemá bankovní účet, žije se svou 80letou matkou, o kterou se stará. Jediný důkaz, který ke všem svým tvrzením soudu doložila, bylo ale daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2021. Ze samotné skutečnosti, že pokuta ve výši 500 tis. Kč převyšuje

hrubé příjmy žalobkyně za roky 2018 až 2021, však nelze vyvodit její likvidační účinek pro žalobkyni.

42. S ohledem na obecnou rovinu tvrzení žalobkyně soud uzavírá, že žalobkyně neunesla ani břemeno tvrzení, v důsledku čehož soud nepovažoval za potřebné provádět k této otázce jakékoli dokazování. Tvrzení o nutnosti prodat nemovitost, v níž žije, považuje krajský soud za přehnané a rovněž nepodložené. Jak uvedl již CÚ, není nemovitost žalobkyně zatížena zástavním právem, a tudíž lze nepochybně využít její hodnoty k zajištění případné půjčky, aniž by bylo třeba nemovitost prodávat.
43. V žalobě vyslovená domněnka žalobkyně, že správní orgán ukládající pokutu musí mít prokázáno, že čistý příjem přestupce za poslední rok převyšuje uloženou pokutu o 200 tis. Kč, aby byly i při splátkovém kalendáři zajištěny potřeby bydlení sankcionované fyzické osoby, nemá žádné opodstatnění a je zcela lichá. Žádnou takovou povinnost právní předpisy správními orgány neukládají. S námitkou rozporu výše uložené pokuty s nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, se již vypořádal CÚ na str. 46 a 47 svého rozhodnutí. S jeho argumentací, proti níž ostatně žalobkyně ničeho nenamítla, se krajský ztotožňuje a v podrobnostech na ni odkazuje.
44. K námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu (uložení neodůvodněně vyšší pokuty než jiným subjektům za obdobný počet soutěží) žalobkyně argumentovala týmiž rozhodnutími (rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 67598-9/2020-570000-12 a Celního úřadu pro Plzeňský kraj č. j. 19266-10/2021-600000-12), k nimž se CÚ podrobně vyjádřil na str. 42 a 43 svého rozhodnutí, kde podrobně popsal skutkové odlišnosti uvedených případů, což žalobkyně v žalobě nijak nereflektovala. Krajský soud uvádí, že správní praxe zakládající legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Této zásady se proto nelze dovolávat odkazem na dvě rozhodnutí jiných správních orgánů v téže agendě, jak činí žalobkyně v žalobě.
45. Výrokem II. rozsudku soud zamítl návrh na moderaci pokuty podle § 78 s. ř. s. Moderační právo soudu, jež je obecně vnímáno spíše jako výjimečný institut, má místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený. O zjevnou nepřiměřenost se pak v souladu s judikaturou NSS (viz výše) jedná pouze tehdy, pokud má kvalitu nezákonnosti. Soud však výši žalobkyni uložené pokuty neshledal nezákonnou. Správní orgány nevybočily ze zákonných mantinelů při jejím ukládání, jejich hodnocení kritérií pro uložení pokuty je logické a odpovídá zjištěním ze správního spisu, CÚ vzal do úvahy všechna zákonná kritéria a uložená pokuta není likvidační. Správní rozhodnutí nevykazují znaky libovůle či excesu z diskreční pravomoci správních orgánů. Zároveň je třeba dodat, že se o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejedná v případě, kdy byla pokuta uložena těsně nad spodní hranici zákonného rozmezí (srov. již výše zmíněný rozsudek NSS č. 225/2004 Sb. NSS), což bylo též v posuzované věci splněno.
46. Pokud žalobkyně spatřovala okolnost významnou pro snížení uložení pokuty i v jí tvrzených liberačních důvodech (viz str. 7 žaloby), tj. v tom, že kontrolami a závěry celních orgánů z roku 2017 nebylo u THZ iStars a Diamond Level shledáno porušení ZoHH, uvádí krajský soud jen to, že tvrzená okolnost není zákonným předpokladem pro moderaci sankce. Zákonným důvodem pro snížení pokuty soudem je pouze a jen zjevná nepřiměřenost výše sankce, kterou krajský soud neshledal, a proto návrhu na snížení uložení pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s. nevyhověl.

D) Závěr a náklady řízení

47. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. srpna 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu